

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2018. november 29. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott neve és társai ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2018. május 16. napján kihirdetett 5.Fk.24/2017/29. számú ítéletét *megváltoztatja*.

I.r. vádlottal mint különös visszaesővel szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 18 (tizennyolc) évre *súlyosítja*.

Egyebekben I.r., fk.II.r. és fk.III.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A szabadságvesztésekbe beszámítja I.r., fk.II.r. és fk. III.r. vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során 96.876 (kilencvenhatezer-nyolcszázhetvenhat) Ft bűnügyi költség merült fel, melyből fk.II.r. vádlott 60.736 (hatvanezer-hétszázharminchat) Ft-ot, fk.III.r. vádlott 36.140 (harminchatezer-száznegyven) Ft-ot köteles megfizetni.

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék a 2017. október 16. napjától 2018. május 16. napjáig tartó nyilvános tárgyalássorozatok alapján meghozott és utóbbi napon kihirdetett, 5.Fk.24/2017/29. számú ítéletével **I. r., Fk. II. r. továbbá Fk. III. r. vádlottakat** bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett emberölés büntetében (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b), c), d) és k) pont), továbbá társtettesként elkövetett kifosztás büntetében (Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont, (2) bekezdés b) pont), valamint társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetében (Btk. 221. § (2) bekezdés d) pont), ezen túlmenően **fk.II. r. vádlott** bűnösségét garázdaság vétségében (Btk. 339. § (1) bekezdés) továbbá testi sértés vétségében (Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés) is megállapította.

Ezért a törvényszék I. r. vádlottat - halmazati büntetésül - mint visszaesőt 16 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra, mint mellékbüntetésre, ft. II. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 13 év fiatakorúak börtönében végrehajtandó szabadságvesztésre, mellékbüntetésként 10 év közügyektől eltiltásra, fk. III. r. vádlottat 10 év fiatakorúak börtönében végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre és mellékbüntetésként 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, mindhárom terhelt büntetésébe beszámította az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt, valamennyiük tekintetében rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról továbbá a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, s részint egyetemlegesen, részben pedig külön-külön kötelezte I.r. - II. r. - III. r. vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék fenti ítélete ellen az ügyész I. r. vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, míg védelmi oldalról I. r. vádlott és védője az emberölés tekintetében a téves minősítés miatt, a kifosztás vonatkozásában a társtetteség megállapítására tekintettel, összességében enyhítésért, fk. II. r. vádlott és védője az élet elleni cselekmény eltérő minősítése érdekében, a bizonyítékok téves értékelése miatt, másodlagosan enyhítésért, fk. III. r. vádlott és védője pedig elsődlegesen téves jogi minősítés miatt, másodlagosan enyhítés érdekében terjesztett elő jogorvoslati kérelmet.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.362/2017/3-I. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartva, míg a védelmi jogorvoslati kérelmeket megalapozatlannak ítélve arra mutatott rá, hogy az elsőfokon eljáró bíróság a bizonyítási eljárás folyamatában a perrendi szabályokat - beleértve a fiatakorúakra alkalmazandó külön eljárási rendelkezéseket is - betartotta, az ennek eredményeként megállapított ítéleti tényállás teljes körűen megalapozott, amellyel összefüggésben a törvényszék az indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett. A megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a terheltek büntetőjogi felelősségére és a terhükre rótt cselekményeket is törvényesen minősítette a másodfokú ügyészi álláspont szerint.

A büntetés kiszabása körében a fellebbviteli főügyészségi álláspont megalapozottnak ítélte az enyhítő és a súlyosító körülmények összegyűjtését és rögzítését, az utóbbi tényezők közül azonban a kétszeres értékelés tilalmára figyelemmel a gátlástalan és brutális elkövetési módra tett utalást mellőzni indítványozta, csakúgy, mint az enyhítő körülmények sorából a II. r. terhelte esetében a szociopátiás személyiségre és beilleszkedési problémáira tett megállapításokat, utóbbi tényezők ugyanis a terhelte beszámítási képességét semmilyen módon nem érintették.

A főügyészségi álláspont a II. r. és III. r. vádlottak vonatkozásában alkalmazott joghátrányt tetteként értékelte, ezen szankciók a büntetés céljának elérése érdekében szükségesnek mutatkoznak, az enyhítésük nem indokolt.

Ugyanakkor I. r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, emellett ugyanis a terhelte előélete, különös visszaesői minősége, az élet elleni cselekmény négyszeres minősülése valamint a cselekmény utólagos megbánásának hiányára utaló körülmények kizárják a büntetési tartamnak a különös részi középérték alatt történő megállapítását.

A fentiekre figyelemmel a törvényszék ítéletének a Be. 606. § (1) bekezdése alapján I. r. vádlott vonatkozásában történő megváltoztatását, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés tartamának a különös részi középérték szintjére való felemelését, egyebekben a büntetés kiszabási tényezők korrekciója mellett az ítélet helybenhagyását indítványozta.

Fellebbezésének írásbeli indokolásában I. r. vádlott védője a jogorvoslati kérelmében foglaltakat illetően az elsőfokú eljárás során előterjesztett védőbeszédében előadottakat maradéktalanul fenntartotta, álláspontja szerint a törvényszék által megállapított történeti tényállás az iratok tartalma alapján pontosításra szorul, ennek elvégzésére a másodfokon eljáró bíróság is jogosult.

Kifogásolta a védői érvelés, hogy annak ellenére, miszerint az elsőfokú bíróság az ítéletét a védenccé feltáró jellegű beismerő vallomásában foglaltakra alapította, mégsem állapította meg, hogy a halálos eredménnyel végződő bántalmazás hogyan kezdődött, milyen sorrendben történt, és teljesen alaptalanul vont következtetést arra, hogy a terheltek a lelepleződéstől tartva közösen kezdték bántalmazni a sértettet.

A védelmi álláspont szerint egyértelmű adatok állnak rendelkezésre III. r. vádlott terhelően a bántalmazás kezdeményezésére nézve, ugyanakkor védenccé sem a helyszínen fennálló körülményekből, az ott uralkodó megvilágítottsági viszonyokból, sem pedig III. r. vádlott elmondásából sem szerezhetett alapos információkat a sértett előrehaladott korával kapcsolatosan,

és más felmerülő hallomás információk is arra utaltak, hogy a sértettet az elkövetők középkorúként azonosították, ennél fogva a Btk. 160. § (2) bekezdés k) pont szerinti minősítés nem foghat helyt.

Az életelleni cselekmény minősítésével összefüggésben a védelmi álláspont hivatkozott az állandó bírói gyakorlatra, miszerint az emberölés büntette nem minősül egyidejűleg nyereségvágyból és aljas indokból elkövetettnek, amennyiben a nyereség megszerzésének leplezése mint indíték szorosan tapad a nyereségvágyhoz, s ezért attól nem különíthető el. A védői érvelés szerint jelen ügyben a terheltek kizárólagos motivációja az anyagi előny megszerzése volt, így a nyereségvágyból elkövetés mellett ez a körülmény nem alapozza meg az aljas indokból történő minősítést is, ellentétben ugyanis az elsőfokú ítélet jogi indokolásával, a terhelti cselekmény nem különült el térben, időben és szándékban sem oly módon, amely megalapozná a fentiek szerinti kétszeres értékelést.

Fenti okfejtés alapján az emberölés aljas indokból és a bűncselekmény elhárítására idős koránál fogva korlátozottan képes személy sérelmére történő elkövetése megállapításának mellőzését kérte bebizonyítottág hiánya okából.

A kifosztás büntetteként értékelt cselekmény vonatkozásában a védői indítvány I. r. terhelt vonatkozásában a társtettesi alakzat megállapításának mellőzésére és a pszichikai bűnsegédi bűnfelelősség rögzítésre irányult az elsőfokú perbeszédében részletesen indokoltak alapján.

A büntetés kiszabása körében annak a körülménynek messzemenő figyelembevételét kérte, hogy védence teljes körű és feltáró beismerő vallomással segítette a büntetőeljárást lefolytató hatóságok munkáját, a terhére rótt cselekményeknek csak részvevője volt, nem irányítója vagy kezdeményezője, az emberölés tekintetében szándéka csak eshetőleges, hivatkozott a hosszú időmúlásra, amelynek teljes idejében a legszigorúbb kényszerintézkedés hatálya alatt állt.

Összességében azt kérte, hogy a minősítések fentiek szerinti megváltoztatása mellett a védencével szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát a másodfokú bíróság enyhítse, egyúttal ne adjon helyt a főügyesség súlyosításra irányuló fellebbezésének.

II. r. vádlott védője a fellebbezésében foglaltakat mindenben fenntartva a jogorvoslati kérelmének írásbeli indokolásában továbbra is az elsőfokú ítélet megalapozatlanságára és az életelleni cselekmény téves minősítésére hivatkozott.

A védelmi álláspont szerint **A.A.** sértett idős korának ténye II. r. vádlott előtt nem volt ismert, annak adott körülmények közötti felismerésére II. r. vádlottnak objektív lehetősége nem volt, a bántalmazás közvetlen helyszínén nem volt megvilágítás, de arra sem merült fel adat, hogy III. r. vádlott a ház lakóinak személyére, korára vonatkozó információkat megosztotta volna társaival.

A fentiekkel kapcsolatban az elsőfokú bíróság nem tisztázta a bántalmazás helyének megvilágítási viszonyait, és iratellenes következtetést vont le azon megállapítás megtételével, miszerint a sértett arca, mozgásának jellegzetessége adott körülmények között egyértelműen felismerhető volt.

A látási viszonyok pontos ismerete nélkül az elsőfokú bíróság tehát okszerűtlen következtetéseket vont le a sértett korának azonosíthatóságával kapcsolatosan, emellett a védelem arra is hivatkozott, hogy a bűncselekménnyel kapcsolatos gyanúsítás első közlése a sértett korára vonatkozóan is már tartalmazott adatokat, ezen túlmenően tanú 3 tanú hallomáson alapuló nyilatkozata is azt támasztja alá, hogy a terheltek nem voltak tisztában a bántalmazott sértett korával.

Az utóbbiakra figyelemmel a védő elengedhetetlennek ítélte világítástechnikai szakértő perbevonását.

Megalapozatlannak tartotta a történeti tényállást a sértetti közrehatás rögzítésének elsőfokú bíróság általi elmulasztása okán is.

A kifogásolt téves minősítéssel összefüggésben a védelem változatlanul fenntartotta azon álláspontját, hogy a vádlottak cselekménye halált okozó testi sértésként minősül. A sértettet ért erőbehatások száma 10-20 között állapítható meg, az in dubio pro reo elv alkalmazásával pedig a bántalmazást megvalósító erőbehatások számát egyenletesen elosztva a vádlottak között, fejenként

3-4 erőbehatás okozása azonosítható, amely nem tekinthető olyan nagy számúnak, amely megalapozná az ölési szándék megállapíthatóságát, önmagában az acélbetétes bakancs viselése II. r. vádlott részéről nem a súlyosabb sérülések létrehozását célozta, így ez a körülmény nem elégséges az eshetőleges ölési szándék azonosítására. Mindemellett a bántalmazás célzatossága sem állapítható meg, a vaktában, nem irányított módon történő erő kifejtés a terheltek testi sértési szándékát támasztja alá. Miután pedig II. r. vádlott ölési szándékra utaló kijelentést a helyszínen nem tett, III. r. vádlott részéről az ismert kijelentés megtétele minőségi túllépésként értékelhető a társtetteség vonatkozásában.

A fentiek szerint a védelem indítványozta a cselekmény Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és (8) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett halált okozó testi sértésként történő minősítését.

Életelleni cselekményként történő értékelés esetére az I. r. védelemmel azonos érvelést terjesztett elő, a II. r. védő álláspontja szerint hiányzik a nyereségvágytól teljesen elkülönülő motiváció megállapíthatósága a jelen ügyben, amely az aljas indok fennállását megalapozná.

A cselekménynek a Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontja szerinti minősítése körében a védelem hangsúlyozta, hogy ezen minősítő tényező megállapításához annak igazolására lett volna szükség, hogy az elkövető tudata átfogta e körülmény fennállását megalapozó jogilag releváns tényeket, azaz védencének is fel kellett volna ismernie, hogy az általa bántalmazott személy a bűncselekmény elhárítására idős koránál fogva korlátozottan képes. Az ezzel kapcsolatos általa korábban kifejtettekre utalással pedig a védelem arra vont következtetést, hogy a sértett idős koráról védence nem bírt tudomással, az ezzel kapcsolatos információkat terhelttársa sem osztotta meg vele, így erre a körülményre szándékegységük értelemszerűen nem terjedhetett ki.

A fenti jogi érvektől függetlenül a II. r. vádlott védője feltétlenül szükségesnek ítélte a védencével szemben kiszabott büntetés mérséklését.

Fellebbezésének írásbeli indokolásában III. r. vádlott védője vitatta, hogy az I. r. vádlott által szolgáltatott bizonyítékok alkalmasak lennének arra, hogy a megállapított ítéleti tényállás hitelt érdemlő alapjául szolgáljanak. Álláspontja szerint védencének következetes tagadó nyilatkozatai alapján megkérdőjelezhető, hogy V.rendű vádlott személyesen ismerte volna a sértettet, és annak korával is tisztában lett volna.

Egyébiránt védence védekezését a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok is alátámasztották, így a genetikai szakértői vélemény, amely terhelttársaival szemben III. r. vádlott vonatkozásában nem tárt fel a sértettől származó biológiai anyagmaradványt. Utóbbira tekintettel a társtettesi elkövetői alakzat megállapítása V.rendű vádlottal szemben megalapozatlan, legfeljebb a bűnsegédi elkövetésre vonható következtetés.

A kifosztás büntette vonatkozásában a vádlott-társak terhelő vallomásai nem egyöntetűek, más hiteles érdemi bizonyíték sem áll rendelkezésre, így csak annak megállapítására van alap, hogy a cselekmény elkövetésében a védence ugyancsak bűnsegédként vett részt.

Védencének már a kora és elmebeli állapota is kétségesse teszi, hogy a cselekmények elkövetésében kvázi vezér szerepet töltött volna be.

A halálos eredménnyel járó bántalmazás minősítésével összefüggésben arra mutatott rá, hogy a vádlottak a bántalmazás során eszközt nem használtak, nincs konkrét adat, hogy a fizikai erőszak milyen erővel és milyen időtartamban történt, az éjszakai sötétségnek megfelelő látási viszonyok közepette nem lehetett felmérni, hogy a sértett milyen korú, a vádlottak a bántalmazás során szándékukra utaló kijelentést nem tettek. Adott esetben egy nagyon hirtelen kialakult szándékról lehet beszélni, a védői álláspont szerint emiatt hiányzott a halálos eredmény előrelátása is az elkövetők részéről. Összességében az a következtetés vonható, hogy a sértettet ölési szándék nélkül bántalmazták, védence szándéka is csak testi sértés előidézésre irányult, a halálos eredmény tekintetében őt legfeljebb gondatlanság terheli.

Életelleni cselekményként történő értékelés esetén figyelemmel kell lenni arra, hogy a vádlottak tudata nem fogta át, hogy a sértett időskorú, az aljas indokból történt megvalósítást megalapozó tényező sem állapítható meg, de a nyereségvágyból való elkövetés sem, mert a vádlottak nem abból a célból bántalmazták a sértettet, hogy ezáltal vagyoni előnyhöz jussanak.

Összességében arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság emberölés helyett halált okozó testi sértésben mondja ki védence bűnösségét, az élet elleni, illetőleg a **A.A.né** terhére elkövetett cselekmény vonatkozásában a társtettesi elkövetés helyett bűnsegédi alakzatot rójon védence terhére, a büntetéskiszabási körülmények helytálló értékelése mellett - akár a jogi minősítés változatlanul hagyása esetén is - a kiszabott joghátrány tartamát jelentősen, legalább a középértékhez közeli tartamú szabadságvesztésre mérsékelje.

A másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásbeli átiratban foglalt indítványát az életelleni cselekmény jogi minősítése vonatkozásában részben megváltoztatta, egyebekben fenntartotta és a védelmi fellebbezések alapján ki is egészítette. Részletesen indokolta, mely okokra figyelemmel tartja megalapozatlannak a világítástechnikai szakértő perbevonására irányuló, továbbá a hiányosan megállapított tényállással kapcsolatos, valamint a helytelen ténybeli következtetések levonására vonatkozó II. r. védelmi érvelést.

A másodfokú ügyészi álláspont szerint a törvényszék helyes következtetést vont a terheltek bűnösségére, nem értett egyet a vádlotti védelmek halált okozó testi sértés megállapíthatóságával kapcsolatos álláspontjával, a törvényszék ugyanis maradéktalanul megindokolta, milyen tárgyi és alanyi tényezők alapján vont következtetést az elkövetéskori ölési szándékra. Mindemellett annyiban módosította az eredeti indítványát, hogy jelen ügyben az emberölésnek nyereségvágyból elkövettként történt minősítése mellett a cselekmény egyszersmind aljas indokból elkövettként nem értékelhető, mert megítélése szerint a nyereség megszerzésének leplezése mint indíték szorosan tapad a nyereségvágyhoz, attól el nem különíthető (BH 1988.260. számú eseti döntés). A kifosztás büntette tekintetében sem I. r., sem III. r. vádlotti védelem érvelését nem osztotta, hiszen mindkét terhelte magatartása túlmutatott a bűnsegédi elkövetésen, így a társtettesként történő megvalósítás megállapításának van helye.

Fentiek mellett a büntetéskiszabás korrekciójával összefüggő álláspontját is fenntartotta, nem értett egyet a sértetti közrehatásra vonatkozó védelmi érveléssel, a sértett ugyanis a jogos védelem körébe tartozó magatartást fejtett csak ki, amelynek reakciója a brutális vádlotti bántalmazás volt.

Az eredeti indítványának módosítása ellenére az emberölés három, törvényben írt körülményre figyelemmel is súlyosabban minősül, ilyen módon - a vádlottak előéletére is tekintettel - I. r. terhelte esetében a szabadságvesztés súlyosítása feltétlenül indokolt, míg fk. II. r. és fk. III. r. vádlottak vonatkozásában az enyhítés fel sem merülhet.

Utóbbiakra tekintettel a vádlottak terhére rótt életelleni bűncselekmény Btk. 160. § (1) bekezdés (2) b), d) és k) pontok alapján történő minősítésére, I. r. vádlottnak a Btk. 459. § 31) pont a) alpontja alapján különös visszaesőként történő marasztalására, és vele szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés-büntetés alkalmazására, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult az ügyészi végindítvány.

A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédekben az I. r., II. r. és III. r. vádlottak védői a fellebbezéseik írásbeli indokolásában előadottakat ismételték meg, valamennyien támadták a sértetti bántalmazás életelleni cselekményként történő minősítését, illetőleg az arra vonatkozó elsőfokú rendelkezés helybenhagyása esetére az azzal kapcsolatos álláspontjuknak adtak hangot, hogy a nyereségvágyból, illetőleg az aljas indokból történő elkövetés minősítő körülménye adott ügyben egymás mellett nem állapítható meg. Továbbra is vitatták a kifosztás büntetével kapcsolatban az egyes terheltek elkövetői minőségére vonatkozó elsőbírői megállapításokat. Valamennyi védő a másodlagosan előterjesztett indítványát is fenntartotta a másodfokú ülésen tartott perbeszédében.

A terheltek az utolsó szó jogán tett felszólalásukban csatlakoztak a védőik által előadottakhoz.

Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett kétirányú fellebbezésekre, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, az előterjesztett védelmi fellebbezések írásbeli indokolásának tartalmára, valamint a másodfokú nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel az ítélet tábla a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján felülbírált.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perendi szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást, az ítélet tábla nem észlelt olyan szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú felülbírlatának.

Az elsőfokú bíróság által foganatosított valamint a nyomozati szakban a bizonyítékok felderítésével, beszerzésével és biztosításával kapcsolatos eljárási cselekményekkel összefüggésben sem tárt fel az ítélet tábla törvénysértést, így a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból annak értékelése során nem kellett bizonyítékot kirekeszteni.

Az ítélet másodfokú felülbírlata során megállapítható volt, hogy az eljáró törvényszék a tárgyaláson felvett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt, az irányadó történeti tényállást valamennyi vádpont tekintetében, érdemében teljes körűen felderítette, és azt túlnyomó részében helyénvaló módon is állapította meg, ennek érdekében sort kerített a terheltek kihallgatására, a tárgyalás anyagává téve a büntetőeljárás során tett valamennyi előadásukat, és megfelelően eleget tett a bizonyítással összefüggő egyéb kötelezettségeinek is. Perrendszerűen folytatta le a bizonyítási eljárás további részecselekményeit is, így kk. **B.B.**, **C.C.**, **D.D.**, tanú 3, tanú 1, tanú 2 tanúként történő kihallgatását; az időközben elhalálozott **A.A.**-né sértett, emellett **E.E.**, **F.F.**, **G.G.**, **H.H.**, **I.I.**, **J.J.**, **K.K.**, **L.L.**, **M.M.**, **N.N.** és **O.O.** érdektelen tanúk nyilatkozatainak tárgyalási szakban felolvasással a per anyagává vételét; az igazságügyi orvosszakértői vélemények megállapításainak, az igazságügyi genetikai szakértői vélemény tartalmának, a szakértők által a bíróság előtt a tárgyaláson előadottaknak, továbbá a helyszíni szemle jegyzőkönyvei által tartalmazottaknak, a csatolt fényképmelléklet által tanúsított körülményeknek, a lefoglalásról felvett jegyzőkönyvek adatainak, a test szemléről készített hatósági jegyzőkönyvek és fényképmellékletek tartalmának, valamint a rendőri jelentéseknek és más okirati bizonyítékoknak a felhasználása, valamint mindezeknek az irányadó ítéleti tényállás alapjaként hiteltérdemlő bizonyítékok gyanánt történt értékelése érdemi kívánnivalót nem hagyott maga után.

A fentiek szerint a megfelelő körben és minden szükséges vonatkozásban beszerzett ezen bizonyítékhalmaz tárgyalás anyagává vételére a törvényi előírásoknak megfelelően került sor, a bizonyítékértékelés és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a törvényesen beszerzett bizonyítékok képezték.

A mérlegelő és ténymegállapító tevékenysége során az elsőfokú bíróság helytállóan vont következtetést arra nézve, miszerint III. r. vádlott változó tartalmú és a rendelkezésre álló, más releváns bizonyítékok által is jelentős részében cáfolt védekezésére ítéleti tényállás nem alapítható, ugyanakkor összességében okszerűen járt el, amikor álláspontja kialakításánál és a tényállás megállapításánál I. r. és fk. II. r. vádlottaknak a bizonyítási eljárás végső szakaszára teljes körűvé, részletessé és egybehangzóvá vált beismerő vallomásaiban foglaltakat vette alapul. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság által megállapítottakat pontosítva rögzíteni kell, hogy I. r. vádlott a halálos eredményhez vezető durva bántalmazásban való közreműködését, a konkrét tevőlegességét és annak módját illetően eleinte tagadó, cáfoló jellegű nyilatkozatokat terjesztett elő, majd utóbb, az egyéb bizonyítékokkal történt szembesítése eredményeképpen tett teljes körű, feltáró jellegű beismerő vallomást, amely mindenben egyeztethető volt elsősorban II. r. vádlott előadásaival, másrészt az egyéb hiteltérdemlő bizonyítékok tartalmával is. Utóbbi körülmények

okán lehetett a fentiek szerinti eltérő I. r. terhelti nyilatkozatok közül a teljes beismerést, a bűncselekmény elkövetésében és a tevőleges bántalmazásban vitt szerepét is magában foglaló előadásait figyelembe venni az irányadó bizonyítékok sorában. Utóbbi kiegészítéssel vált pontosabb az elsőfokú bíróság által adott ezzel kapcsolatos bizonyítékértékelés. Ugyanakkor a rendelkezése álló és az elsőfokú bíróság által megfelelően számba is vett bizonyítékok pontosabb és konkrétabb történeti tényállás megállapítást tettek lehetővé A.A. sértett bántalmazásának konkrét tényköörülményei tekintetében, erre figyelemmel a másodfokon eljáró bíróság a későbbiekben részletezett módon az időskorú sértettet ért bántalmazás egymást követő mozzanatai, azokban az egyes terheltek konkrét részvételének módja és a bántalmazás mikéntje vonatkozásában - elsősorban az I. r. és II. r. terheltek teljessé vált beismerése, a szembesítéseik során általuk előadottak és az ezeket alátámasztó szakértői típusú bizonyítékok alapján - a történeti tényállást kiegészítette és konkretizálta.

Helyénvaló módon történt annak megállapítása is az elsőfokú bíróság részéről, hogy melyek azok a körülmények, amelyekre figyelemmel III. r. vádlott tudta, illetőleg I. r. - III. r. terheltek az elkövetés konkrét körülményei közepette felismerték, hogy milyen korú sértettel állnak szemben. Utóbbi tény nem pusztán a bántalmazási helyszín megvilágítottsági viszonyaira tekintettel, hanem a rendkívül durva, kitartó jellegű bántalmazás szoros testközelségből történő végrehajtására, ennek során a sértetti reakciók terheltek által is észlelt megnyilvánulási formáira figyelemmel sem volt alappal megkérdőjelezhető, az ezzel kapcsolatos elsőbírői mérlegelést az ítélet tábla is mindenben megalapozottnak ítélte. A többféle módon, kézzel és lábbal is, álló majd a sértett fejéhez odatérdelő helyzetben véghezvitt elkövetés folyamatában a sértettet célirányosan és módszeresen bántalmazó vádlottaknak szükségszerűen fel kellett ismernie, hogy az áldozatuk időskorú személy. Ebből a szempontból a cselekményük megvalósítása után ittas állapotban tanú 3 tanúnak előadottak a bántalmazott korával összefüggésben sem bírnak meghatározó jelentőséggel, annak egyéb részei - példának okéért a bántalmazás kezdeményezőjének személyével kapcsolatos utalások - sem képezték az ítéleti tényállás megállapításának alapját, legfeljebb annyiban, amennyiben azokat az egyéb hiteltérdemlő bizonyítékok kellően alátámasztották.

Miután pedig a helyszín, illetőleg a bántalmazás sajátosságai folytán sem maradhatott titokban, illetőleg az elkövetők számára rejtve a sértett kora, nincs jelentősége annak, áll-e rendelkezésre bizonyíték arra vonatkozóan, hogy III. r. vádlott bármilyen formában megosztotta volna terhelttársaival a felkeresett ház lakóinak személyére, korára vonatkozó információit.

A történeti tényállásban rögzítésre került, hogy bár a napnak ebben a szakaszában már sötét volt, az udvarnak a garázs és a családi ház közötti területét egy mozgásérzékelős lámpa megvilágította. Ezen tény megállapítás az iratok tartalmának megfelelő, amelyet a terhelti védelmeknek az eljárás során megcáfolnia nem sikerült. Mindemellett az ítélet tábla is egyetértett azon elsőbírői okfejtéssel, miszerint egy 84 éves ember testtartása, mozdulatai, mozgása, reakciói eshetőlegesen még rossz látási viszonyok közepette is érzékelhetően eltérnek egy nem időskorú személyétől, a vádlottak pedig a kitartó bántalmazás folyamatában a fennálló fényviszonyokhoz értelemszerűen hozzászokva kifejezetten jól láthatták és meg is figyelhették az ütlegetés és rugdosás közben végig a hátán fekvő sértett reakcióját, amellyel kapcsolatos észleléseiről I. r. vádlott részletesen be is számolt. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a bántalmazás közben III. r. vádlott oda is térdelt a fekvő sértett feje mellé, és onnan folytatta az ütlegetést.

Utóbbiakra figyelemmel az ítélet tábla fk. II. r. vádlott védőjének világítástechnikai szakértő bevonásával összefüggő bizonyítási indítványát mint szükségtelent, elutasította.

Fk. II. r. vádlott védőjének a sértett által felállított csapdarendszerre alapított, az ezzel összefüggő tényállás hiányosságaira vonatkozó okfejtésével összefüggésben az ítélet tábla osztotta a fellebbviteli főügyészrségi érvelést, a védelem által meghivatkozott körülményeknek a terheltek által véghezvitt bűncselekmény megvalósulása szempontjából semminemű relevanciája nincs, ezen tények nem tartoznak az ügy lényegéhez és a jogi minősítést sem befolyásolják semmilyen irányban.

A fentiek szerint a terhelti védelmeknek - különösen az fk. II. r. vádlott védőjének a láthatósági, észlelhetőségi viszonyokkal illetőleg az I. r. terhelti védelemnek tanú 3 tanúvallomásának bizonyítékként történő elfogadhatóságával kapcsolatos álláspontjának - a másodfokú büntetőeljárás során előterjesztett és érdemüket tekintve a korábban előadott védekezést megismétlő érvelése lényegében a törvényszék által helyesen számba vett és részletezett, majd logikus gondolatmenettel alátámasztottan túlnyomórészt helytállóan értékelt releváns bizonyítékok felülmérlegelését célozta, amelyre azonban a Be. 593. § (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor.

Összességében az is megállapítható, hogy az elsőfokon eljáró törvényszék részletesen és körültekintően elemezte és egyúttal fel is oldotta a beszerzett bizonyítékok, szakértői nyilatkozatok, terhelti védekezések, tanúvallomások között mutatkozó ellentmondásokat, ezen túlmenően pedig a szükséges részletességgel meg is indokolta, hogy a tényállást mely, egymást erősítő bizonyítékokra alapította elsősorban a III. r. vádlott védekezésével szemben, így a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapos, és érdemben sem kifogásolható elemzésével az indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett.

A logika szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenység eredményeként megállapított ítéleti tényállás tehát túlnyomó részt összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, az azonban az iratok tartalma alapján a fentebb már részletesen indokoltak szerint a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával az alábbiak szerint korrekcióra szorult.

Az ítélet tábla a II. tényállási pontban foglaltakat, az elsőfokú ítélet 9. oldalának 2. bekezdésében írtakat érintően annak megállapításával pontosítja, hogy miután a sértett észlelte a faskamrában elrejtőző vádlottakat és a kezében lévő bottal a kamra ajtónyílásának nyitott felső harmadán keresztül benyúlva többször a faskamrába befelé ütött, amely ütések eltalálták III. r. vádlottat, fk. III. rendű vádlott a faskamrából kiugorva a faskamra ajtaja előtt álló idős sértettet egy ütéssel a földre vitte, amelynek következtében A.A. sértett hanyattfekvő testhelyzetben feküdt a melléképületekkel párhuzamosan, feje a faskamra, míg lábai a gépkocsitároló felé mutattak. A földre került sértettet III. r. vádlott azonnal rugdosni kezdte, majd rövid idő elteltével előbb I. r., majd II. r. vádlott is kijött a faskamrából, és a III. r. vádlotthoz csatlakozva közösen bántalmazni kezdték a földön fekvő sértettet oly módon, hogy őt 10-20 alkalommal - amelyből legalább 5 erőbehatás nagy erejű volt - megrúgták. A rúgások főként az idős sértett fejét, valamint felsőtestét, bordatájékát érték, illetőleg egy idő után fk. III. r. vádlott a sértett feje mellé térdelve őt kézzel is bántalmazta, többször megütötte fejét, illetőleg a mellkasi részét. A bántalmazás során a sértett ellenállást nem fejtett ki, egy alkalommal megkísérelt a földről felállni, ebben azonban III. r. vádlott megakadályozta. A terheltek a sértett rugdosását mindaddig folytatták, amíg A.A. magatehetetlen állapotba került.

A fentiek szerinti kiegészítéssel és pontosításokkal az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, erre figyelemmel a másodfokon eljáró bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja és a (3) bekezdése szerint a pontosított, illetőleg kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

Az elsőfokon eljáró bíróság a fentiek szerint megalapozott tényállásból helytállóan, okszerűen vont következtetést a terheltek bűnösségének megállapíthatóságára, ezen túlmenően a másodfokú bíróság helyénvalónak találta a bűncselekmények jogi minősítését és ahhoz fűzött indokolást is. Megállapítható, hogy az eljáró törvényszék helytálló szempontrendszer alapján vizsgálta a terheltek büntetőjogi felelősségének feltételeit, s az ítélet tábla a vádlottak által elkövetett cselekmények konkrét jogi minősítését illetően is a törvényszékkel azonos következtetésre jutott. A rendelkezésre

álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy elsődlegesen a kitartó bántalmazás körülményeire, a terhelti erőbehatások erejére, sorozatjellegére, életfontosságú testtájékok acélbetétes bakancssal is történő kitartó támadására, az elkövetés egyéb körülményeire, a támadott testtájékok természetére, az egyes erőbehatások irányítottságára, a sérülések konkrét feltalálási helyére és azok jellegére, a brutális támadás lényegében védekezés nélkül történt elszenvedésére figyelemmel a három terhelte az élet lehetséges elvételét is magában foglaló szándékkal bántalmazta a sértettet olyan körülmények közepette, amelyben tudatuk átfogta a beálló, illetőleg a létrejöheto halálos következmények ténykörülményeit, elsősorban azt, hogy a magatehetetlen idős sértettel szemben közösen kifejtett magatartásuknak akár az élet elvételével járó következményei is előállhatnak, ez a felismerés sem tartotta azonban őket vissza a cselekmény megvalósításától. Utóbbiakra figyelemmel az ítéltábla mindenben egyetértett az elsőfokú bíróságnak az aktuális eshetöleges ölési szándék fennálltára vont következtetésével. Mindezt egyébiránt a terheltek bántalmazást követően tanúsított magatartása, illetőleg a III. r. vádlott A.A.néhez intézett kijelentése is alátámasztotta.

Fentiek mellett az ítéltábla az életelleni cselekmény minösítő körülményeinek megállapíthatósága kapcsán is osztotta az elsőbírói álláspontot. Megalapozottan került megállapításra, hogy a jelen ügyben a sértett konkrét körülmények között történt bántalmazása a terheltek részéről a lelepleződésük elkerülése érdekében is történt, korábban a III. r. vádlott már kapcsolatba került a sértettel, alappal tarthattak attól, hogy fk. III.rendű vádlott , illetőleg a hozzá köthető társai személyazonosságára utóbb, egy esetleges sértetti nyilatkozat fényt deríthet. Adott körülmények között A.A. sértett észlelte az udvaron a jelenlétüket, búvóhelyüket felfedte, s a kezében tartott bottal az ajtó keresztül feljük is ütött, így az életelleni bűncselekmény elkövetésére részben azért került sor, hogy a már általuk addig megvalósított más bűncselekmények, illetőleg arra történt kísérlet leleplezését eredményesen akadályozzák meg. Mindemellett a bizonyítási anyagból az is megállapítható, hogy a terheltek cselekményét kezdettől fogva a pénz, illetőleg alkoholszerzési szándék motiválta, ez jelentette a bűncselekmény elkövetésével kapcsolatos elsődleges indítást, kifejezetten ebből a célból indultak el a sértetthez, ezért hatoltak be a sértettek udvarára, kísérelték meg ott eltulajdonítani a gépjárművet, majd az udvaron történt bántalmazást követően a helyszín elhagyása helyett az eredeti cél megvalósítása érdekében a házba is bementek, és onnan végül pénzt és pálinkát tulajdonítottak el. A bűncselekmény sorozat terheltek általi elkövetésén, az e körben tanúsított vádlotti magatartáson végighúzódó motívum tehát a nyereségvágy, az elkövetői cselekménysor részint közvetlenül az anyagi előny megszerzését célozta.

A nyereségvágyból és aljas indokból elkövetett emberölés elhatárolása körében nyilvánvaló, hogy amennyiben az elkövetőt a vagyoni érték közvetlen megszerzésének célja motiválja, ugyanez a körülmény mindkét minösített eset megállapításának alapjául nem szolgálhat. Az életelleni cselekmények nyereségvágyból elkövetettnek minösítése mellett azonban a cselekmény egyszersmind aljas indokból elkövetettként csak akkor nem értékelhető, ha a nyereség megszerzésének a leplezése - mint indíték - szorosan tapad a nyereségvágyhoz, annak a részét alkotja, ezért attól el sem különíthető. Jelen ügyben azonban az ítéltábla álláspontja szerint nem erről van szó. Lényegileg az elsőfokú bíróság által adott ténybeli és jogi indokolásnak megfelelően a jelen bűncselekmény ismert körülményei között arra vonható alappal következtetés, miszerint a terhelte kitartó bántalmazás egyik motívuma az általuk már véghezvitt részben vagyonelleni, részben pedig a házi jog sérelmére megvalósított bűncselekmények leplezése és az emiatt történő esetleges felelősségrevonásuk elkerülése volt, a másik indító okot pedig az a motivációjuk képezte, hogy az általuk már részben megkezdett, a vagyoni haszon közvetlen megszerzésére irányuló cselekményeik befejezhetősége érdekében küzdjék le - akár az élet elvétele árán is - az eléjük kerülő akadályt. Adott esetben a már véghezvitt magánlaksértés elkövetésének leplezése, az emiatti felelősségrevonás elkerülése nem tapadt szükségszerűen és feltétlenül, vagy akár szorosan a nyereségvágyhoz, nem alkotta annak részét, attól mind térben, időben illetőleg szándékban is részint elkülönült, ezen körülményhalmaz mellett a szóban forgó két minösítő körülmény egymás melletti megállapítása az

ítélőtábla álláspontja szerint nem ütközik a kétszeres érték tilalmába (3/2013. BJE. Jogegységi határozat, BH1988.260., BJD8883., BH2012.56.).

Az ítélőtábla az ölési cselekmény Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontja szerinti elsőbírói minősítésével is egyetértett, a bűncselekmény elhárítására idős koránál fogva korlátozottan képes személy sérelmére történő elkövetés feltételei jelen ügyben megállapíthatóak. Az ilyen sértett nem védekezésre képtelen, de a bűncselekmény elhárítására korlátozottan képes. Jelen ügyben A.A. sértett tekintetében ezen állapot nyilvánvalóan az előrehaladott életkorával természetszerűleg együtt járó általános fizikai leépüléssel kapcsolatosan volt megállapítható. Jóllehet a sértett korához képest megfelelő egészségi és fizikai állapotban volt, helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az mégsem volt olyan mértékű, hogy eredményesen háríthassa el három fiatal, erőteljes férfi támadását és kitartó bántalmazását. A körülmények és a következmények alakulásában komoly szerepet kapott a kirívó mértékű vádlotti erőfölény, a sértettnek a legcsekélyebb esélye sem volt arra, hogy eredményes védekezést fejtsen ki, ezen túlmenően pedig a támadás váratlansága, hirtelensége is szerepet játszott abban, hogy a hatékony elhárításra képtelen volt. Minderre figyelemmel a sértett idős korát, s emiatt a sérelmére elkövetett bűncselekmény elhárítására való korlátozott képességét megfelelően felismerő terheltek cselekményét az elsőfokon eljáró bíróság okszerűen minősítette a Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontjában foglaltak szerint is.

Helyes az ölési cselekmény különös kegyetlenséggel elkövetettként történt értékelése is, a nagy erővel, kitartóan, testszerte, nagyszámú sérülést okozva, ütlegeléssel és rugdosással is bántalmazott sértett által ezzel összefüggésben elszenvedett sérülések az átlagosat lényegesen meghaladó szenvedést okoztak, magatartásukat a terheltek emberi mivoltukból kivetkőzve, kiemelkedő brutalitással valósították meg.

A fentiekből következően a másodfokú bíróság sem értett egyet az fk. II. r. és fk. III. r. vádlottak védőinek a halált okozó testi sértés megállapíthatóságával kapcsolatos okfejtésével. Egyrészt a törvényszék maradéktalanul megindokolta milyen tárgyi és alanyi tényezők alapján vont helytálló következtetést az elkövetéskori ölési szándékra, másrészt az életelleni cselekményt a terheltek ugyancsak társtettesként követték el, így annak, hogy ki, hány alkalommal, pontosan milyen erővel és módon bántalmazta a sértettet, a felelősségük megállapítása tekintetében nincs jelentősége, az akarat- és szándékegységben történő elkövetés esetén a társtettesek a bűntársuk által elkövetett, közösen véghezvitt cselekményért is felelősséggel tartoznak. Nincs elfogadható jogi alapja annak az eljárásnak, illetőleg jogi érvelésnek, miszerint a sértettet ért erőbehatások számát elosztva a terheltek számával, az ilyen módon egy-egy elkövetőre jutó erőbehatások száma alapján kísérli meg a testi sértésre, illetőleg az élet elvételére irányuló magatartások elhatárolásának elvégzését.

A kifosztás büntette vonatkozásában az ítélőtábla a védelmi álláspontokkal nem értett egyet, ugyanakkor osztotta a törvényszék ezzel kapcsolatos jogi érvelését. A megállapított tényállás szerint I. r. vádlott nem hozott ki semmit a házból, onnan számára idegen vagyontárgyat nem tulajdonított el, azonban a tényállásban az is rögzítésre került, hogy ő kérdezett rá A.A.né sértettre, miként lehetne a gépkocsit elindítani. Ezen magatartása pedig túlmutat a bűnsegédi elkövetési alakzaton, a bűncselekmény helyszínén való jelenléte és az ott tanúsított magatartása nem pusztán szándékerősítőleg hatott a társaira, illetőleg az ellenállás kilátástalanságának érzetét keltette a sértettben, hiszen valójában csak azért nem került eltulajdonításra a gépkocsi, mert A.A.né sértett válasza szerint azt elindítani nem tudta. Fk. III. r. vádlott pedig a számára idegen, értékkel bíró javak elvételi magatartásában és a helyszínről történő elvitelében is egyaránt aktívan közreműködött, így törvényi tényállási elemet megvalósítva társtettesi felelőssége állapítható meg.

A fentiek mellett a másodfokú bíróság a társtettesként megvalósított magánlaksértés büntette, illetőleg az ítéleti tényállás I. pontjában foglaltakkal összefüggésben a garázdaság vétsége és a testi sértés vétsége minősítésével is egyetértett. Ugyanakkor - a fellebbviteli főügyészség álláspontjával

egyezően - az is megállapítható volt, hogy I. r. vádlottat a bűnügyi előéletét részletező tényállásrész 2. sorszámú elítélésének tanúsága szerint lopás büntette, illetőleg lopás vétsége miatt korábban végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, amelyből nevezett feltételes kedvezményrel 2014. május 21. napján szabadult, a feltételes szabadság 2015. május 20. napján eredményesen eltelt. A Btk. 369. §-a szerint e fejezet alkalmazásában a különös visszaesés szempontjából hasonló jellegű bűncselekmény a vagyon elleni erőszakos és a vagyon elleni bűncselekmény, ebből következően az I. r. vádlott terhére rótt kifosztás büntette miatt I. rendű vádlott a Btk. 459. § 31) pontja a) alpontja alapján különös visszaesőnek minősül, erre figyelemmel az elsőfokon meghozott ügydöntő határozat a Be. 606. § (1) bekezdése alkalmazásával a bűnismétlői minőség tekintetében megváltoztatásra szorult.

A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálata során az ítéletábra is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helytállóan számba vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, az előbbieket sorából azonban mellőzni kellett II. r. terhelt vonatkozásában a szociopátiás személyiségére és beilleszkedési problémáira vonatkozó hivatkozásokat, a terhelt személyiségzavara ugyanis nem érte el az elmebetegség szintjét, és beszámítási képességét sem korlátozta. A súlyosító körülmények közül pedig a kétszeres értékelés tilalma miatt a gátlástalan, brutális elkövetési módra tett utalást volt szükséges mellőzni, miután ez a terheltek életelleni cselekményére vonatkozik, és a különös kegyetlenség mint minősítő körülmény megállapításában már értékelést nyert. A büntetéskiszabást érintő, utóbbi korrekciók körében a másodfokú bíróság mindenben osztotta a fellebbviteli főügyészség ezzel kapcsolatos álláspontját.

Nem osztotta ugyanakkor az ítéletábra az fk. II. r. vádlott védőjének a sértetti közrehatás megállapíthatóságára vonatkozó indítványát, **A.A.** sértett a jogos védelem körébe tartozó magatartást fejtett ki, amikor az udvarába jogszerűtlenül behatoló, a sérelmére már azidáig is bűncselekményeket megvalósító vádlottakat megkísérelte a fűszekrénnyel felfedezni, kilitüket megállapítani, illetőleg őket az ingatlanából eltávolítani, nevezett eszközös magatartása adott körülmények között nem valósított meg jogtalan támadást, és közreható okként sem állapítható meg a terhére megvalósított cselekmények elkövetésében.

Valamennyi büntetéskiszabási szempont egymásra tekintettel is történt értékelése alapján az ítéletábra arra a következtetésre jutott, hogy az I. r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság eltúlozta jelentőséget tulajdonított a terhelt javára szóló enyhítő körülményeknek, az érintett vádlott rendkívül kedvezőtlen, többszörösen büntetett előélete, a vagyon elleni bűncselekmények vonatkozásában különös visszaesői, az egyéb cselekmények tekintetében pedig visszaesői minősége, ezen túlmenően az életelleni bűncselekménynek a terhelt személyisége társadalomra veszélyességét is tükröző négyszeres minősülése együttesen kizárja a büntetés mértékének a különös részi középérték alatt történő megállapíthatóságát. Miután pedig a súlyosító körülmények nyomatéka a fentiek szerint összességében némiképpen meghaladja az enyhítő körülmények súlyát, a másodfokon eljáró bíróság a különös részi középértéket csekélyebb mértékben meghaladó tartamban állapította meg az I. r. vádlottal szemben alkalmazott szabadságvesztés-büntetés mértékét, szükségesnek ítélve az elsőfokon kiszabott joghátrány súlyosítását.

A megváltoztató ítéleti rendelkezéseken túlmenően egyebekben a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének további járulékos rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 605. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a terheltekkel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetésekbe beszámította a vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú ítélethirdetés napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt, illetőleg a Be. 613. § (1) bekezdése alkalmazásával megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és rendelkezett annak viselése tárgyában is.

Győr, 2018. november 29. napján

Dr. Zólyomi Csilla sk.. Németh Balázs sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Szalai Dr. Joánovits Krisztina sk.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Székesfehérvári Törvényszék 2018. május 16. napján kelt 5.Fk.24/2017/29. számú ítéletének meg nem változtatott része I.r., fk.II.r. és fk.III.r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2018. november 29. napján

. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke